

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžik/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 1012211226
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1012211226.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): O. H. V. Ď.S., O. Z. XX, O., právne zastúpený: LEGALSKILLS.SK, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Legionárska 1/C, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4, 6, 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti predpokladaného rozhodnutia ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a rozhodnutia žalovaného č. 45489/2012 154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k.1S/2529/2012-82 zo dňa 21.9.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k.1S/2529/2012-82 zo dňa 21.9.2017 z a m i e t a.

Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č.k.1S/2529/2012-82 zo dňa 21.9.2017 postupom podľa § 97 v spojení s § 99 písm. b) zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) konanie o preskúmanie zákonnosti predpokladaného rozhodnutia ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a rozhodnutia žalovaného č. 45489/2012 154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012 zastavil. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 170 písm. b) S.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v odôvodnení tohto uznesenia uviedol, že žiadosťou zo dňa 5.9.2012 žiadal žalobca o poskytnutie nasledovných informácií:

1/ V zmysle akých konkrétnych zákonných alebo podzákonných ustanovení sa absolvované magisterské vysokoškolské štúdium v krajinách EÚ/mimo EÚ považuje v Slovenskej republike za ukončené vysokoškolské štúdium druhého stupňa a ktorým dňom (deň zloženia záverečnej skúšky, deň vydania osvedčenia o uznaní rovnocennosti vzdelania, prípadne iný deň) z pohľadu všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich oblasť zamestnania a sociálneho zabezpečenia.

2/ Podľa akých konkrétnych zákonných alebo podzákonných ustanovení je možné sa vzdať dosiahnutého úplného vysokoškolského vzdelania v krajinách EÚ/mimo EÚ, ktoré bolo uznané za rovnocenné vysokou školou v SR ? Aký má takéto vzdanie sa dosiahnutého úplného vysokoškolského vzdelania právny vplyv na posudzovanie získaného nového vysokoškolského vzdelania druhého stupňa z pohľadu všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich oblasť zamestnávania a sociálneho zabezpečenia?

3. Podaním č. 38909/2012 154/2012-II/Inf zo dňa 7.9.2012 žalovaný postupom podľa § 5 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“) postúpil žalobcovu žiadosť o informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. z hľadiska vecnej príslušnosti na priame vybavenie Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky.

4. Podaním č. 38909/2012 154/2012-II/Inf zo dňa 7.9.2012 žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho žiadosť o informácie bola podľa § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. postúpená na priame vybavenie Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky. Oznámenie bolo žalobcovi doručené dňa 11.9.2012.

5. Žalobca podaním zo dňa 5.10.2012 označeným ako rozklad proti predpokladanému rozhodnutiu doručeným žalovanému dňa 5.10.2012 žiadal žalovaného, aby rozkladu vyhovel a napadnuté predpokladané rozhodnutie zrušil a rozhodol o sprístupnení informácií požadovaných v jeho žiadosti zo dňa 5.9.2012 vo vlastnej kompetencii, prípadne, aby vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. V podaní ďalej uviedol, že časť z jeho žiadosti spadá do oblasti, ktorá je v zmysle kompetenčného zákona výlučne v pôsobnosti žalovaného, teda ako povinná osoba nebol oprávnený postúpiť jeho žiadosť, nakoľko minimálne časť požadovaných informácií musí mať v zmysle kompetenčného zákona k dispozícii a to minimálne vo forme pamäťovej stopy jeho personálneho substrátu. Podľa jeho názoru, žalovaný vec nesprávne vecne a právne posúdil, v dôsledku čoho došiel k nezákonnému rozhodnutiu tak, že vydal predpokladané rozhodnutie, ktorým podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. rozhodol o nesprístupnení žiadaných informácií. Lehota na vybavenie žiadosti uplynula dňa 18.9.2012. Dňom doručenia predpokladaného rozhodnutia je tretí deň od uplynutia tejto lehoty, t.j. 21.9.2012.

6. Podaním č. 45489/2012 154/2012-II/Inf zo dňa 17.10.2012 žalovaný oznámil žalobcovi, že na účely sociálneho poistenia sa rešpektujú právne predpisy upravujúce vysokoškolské štúdium a aj rozhodnutia príslušných orgánov o tom, ktoré štúdium absolvované mimo Slovenskej republiky sa považuje za rovnocenné štúdium absolvované v Slovenskej republike a keďže žalobcom požadované informácie žalovaný nemá k dispozícii, ale má vedomosť, že týmito informáciami disponuje Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, bola žalobcová žiadosť dňa 7.9.2012 postúpená Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky. Nakoľko zo strany žalovaného sa nejednalo o nesprístupnenie informácie podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., ale išlo o postúpenie žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii (§ 15 ods. 1) a žalobcová žiadosť nebola ani odložená, žalovaný rozhodnutie v predmetnej veci nevydal. Preto nie je možné jeho podanie zo dňa 5.1.2012 považovať za „rozklad proti predpokladanému rozhodnutiu“.

7. Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 5.9.2012 požiadal žalovaného o sprístupnenie informácií z oblasti, pre ktorú je vecne príslušným v zmysle kompetenčného zákona žalovaný. Žalovaný však žiadosť žalobcu postúpil na vybavenie Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, o čom upovedomil žalobcu listom zo dňa 7.9.2012. Žalobca mal za to, že žalovaný nepostupoval pri postúpení žiadosti v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., nakoľko nebola splnená podmienka pre postúpenie žiadosti žalobcu z dôvodu, že žalovaný nemá žiadané informácie k dispozícii. Žalovaný bol zriadený ako ústredný orgán štátnej správy pre oblasť práce, sociálnych vecí a rodiny a teda žiadané informácie musí mať ex lege k dispozícii, čím mu nevzniklo právo na postúpenie žiadosti žalobcu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. Žalobca podal dňa 5.10.2012 rozklad proti predpokladanému

rozhodnutiu v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., nakoľko v zákonnej lehote nedošlo k vybaveniu žiadosti žalobcu žiadnym zo zákonom predpokladaných spôsobov, keďže postúpenie jeho žiadosti bolo v rozpore s § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.. Žalovaný podaný rozklad nepostúpil ministrovi práce, sociálnych vecí a rodiny a namiesto toho zaslal odpoveď žalobcovi na ním podaný rozklad listom č. 45489/2012 154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012. Podľa žalobcu je žalovaný vo veci postúpenia rozkladu žalobcu proti predpokladanému rozhodnutiu žalovaného už dlhšiu dobu nečinný a žalovaný tento rozklad ani nemieni postúpiť ministrovi práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ako vedúcemu ústredného orgánu štátnej správy, hoci žalovaný je tak povinný vykonať v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z..

8. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca za žalovaného označil ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a aj Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, sa krajský súd zaoberal najskôr otázkou okruhu účastníkov konania. V súvislosti s otázkou pasívnej legitímácie v predmetnom konaní uviedol, že Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky je ústredný štátny orgán a minister práce, sociálnych vecí a rodiny má postavenie vedúceho ústredného štátneho orgánu. Právnu subjektivitu má samotné ministerstvo, ktoré je definované ako právnická osoba (§ 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov). Minister práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky nie je sám o sebe správnym orgánom, ale osobou stojacou na čele tohto správneho orgánu. Rozhodovanie v prvom i druhom stupni správneho konania v predmetnej veci zostáva na úrovni správneho orgánu tohto istého stupňa.

9. Krajský súd v odôvodnení uznesenia poukázal na to, že postavenie a pôsobnosť Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a postavenie a pôsobnosť Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky ustanovuje zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z. z.“), v zmysle ktorého Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre pracovnoprávne vzťahy a právne vzťahy volených funkcionárov orgánov územnej samosprávy, bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci, inšpekciu práce, stratégiu zamestnanosti, koordináciu jej tvorby a politiku trhu práce, sociálne poistenie, starobné dôchodkové sporenie a doplnkové dôchodkové sporenie, štátne sociálne dávky, sociálne služby, podporu sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti a pomoc v hmotnej núdzi, sociálnoprávnu ochranu detí, sociálnu kuratelu a koordináciu štátnej rodinnej politiky, rodovú rovnosť a rovnosť príležitostí a koordináciu štátnej politiky v danej oblasti (§ 15 ods. 1). Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky je v zmysle ust. § 17 zákona č. 575/2001 Z.z. ústredným orgánom štátnej správy pre materské školy, základné školy, stredné školy, základné umelecké školy, jazykové školy a vysoké školy, školské zariadenia, celoživotné vzdelávanie, vedu a techniku, štátnu starostlivosť o mládež a šport.

10. Podľa názoru krajského súdu požadované informácie jednoznačne spadajú do pôsobnosti ministerstva školstva, pretože tieto sa týkajú právnych predpisov SR upravujúcich vysokoškolské štúdium vo vzťahu

- k ukončeniu vysokoškolského štúdia druhého stupňa v SR, ak bolo magisterské vysokoškolské štúdium absolvované v krajinách EÚ/mimo EÚ a z tohto pohľadu aj ktorým dňom je takéto štúdium ukončené,
- k možnosti vzdania sa dosiahnutého úplného vysokoškolského vzdelania v krajinách EÚ/mimo EÚ, ktoré bolo uznané za rovnocenné vysokou školou v SR,
- k právnemu vplyvu vzdelania dosiahnutého úplným vysokoškolským vzdelaním na posudzovanie získaného nového vysokoškolského vzdelania druhého stupňa.

11. Krajský súd poznamenal, že do vecnej pôsobnosti ministerstva školstva spadá rozhodnúť o

skutočnostiach uvedených v žiadosti žalobcu. Pre žalovaného je takéto rozhodnutie ministerstva o tom, ktoré štúdium absolvované mimo Slovenskej republiky sa považuje za rovnocenné štúdium absolvované v Slovenskej republike záväzné aj z pohľadu všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich oblasť zamestnania a sociálneho zabezpečenia. Žalovaný tiež na účely sociálneho poistenia musí rešpektovať právne predpisy upravujúce vysokoškolské štúdium. G. preto postupoval správne a v súlade so zákonom č. 211/2000 Z.z., keď po tom, čo zistil, že informácie, ktoré žalobca požadoval vo svojej žiadosti, nemá k dispozícii, ale má vedomosť, že týmito informáciami disponuje Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR žalobcovu žiadosť z hľadiska vecnej príslušnosti podľa zákona č. 211/2000 Z.z. na základe ustanovenia § 15 ods. 1 postúpil na priame vybavenie Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu SR, ktoré požadovanými informáciami disponuje, čo žalobcovi oznámil podaním zo dňa 7.9.2012.

12. Krajský súd mal za to, že zo strany žalovaného sa nejednalo o nesprístupnenie informácie (podľa § 18 ods. 2), ale išlo o postúpenie žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii (§ 15 ods. 1) a žiadosť žalobcu nebola ani odložená. Postup žalovaného bol v súlade so zákonom 211/2000 Z.z., preto ani nemohlo dôjsť k fikcii a ani k vydaniu „predpokladaného rozhodnutia“ v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., že žalovaná vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Žalobca preto dospel k nesprávnemu záveru, že sa predpokladá, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu a vydala „predpokladané rozhodnutie“. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodnutia, ktoré neexistuje.

13. Z administratívneho spisu mal krajský súd taktiež za preukázané, že žalovaný listom zo dňa 17.10.2012 doručeným žalobcovi dňa 19.10.2012 uviedol, že žalobca vo svojej žiadosti požadoval informácie, ktoré nepatria do jeho vecnej pôsobnosti, tieto informácie nemá k dispozícii a preto bola jeho žiadosť na základe § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. postúpená na Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, do ktorého vecnej pôsobnosti a kompetencie jeho požadované otázky patria. Na účely sociálneho poistenia sa rešpektujú právne predpisy upravujúce vysokoškolské štúdium a aj rozhodnutia príslušných orgánov o tom, ktoré štúdium absolvované mimo SR sa považuje za rovnocenné štúdium absolvované v SR. Keďže informácie požadované žalobcom žalovaný nemal k dispozícii, ale mal vedomosť o tom, že týmito informáciami disponuje Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, jeho žiadosť bola dňa 7.9.2012 postúpená tomuto ministerstvu. Zo strany žalovaného sa nejednalo o nesprístupnenie informácie (podľa § 18 ods. 2), ale išlo o postúpenie žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii (§ 15 ods. 1) a žiadosť žalobcu nebola ani odložená, žalovaný rozhodnutie v predmetnej veci nevydal, preto jeho podanie zo dňa 5.10.2012 nie je možné považovať za rozklad proti predpokladanému rozhodnutiu, keďže takéto rozhodnutie ani neexistuje.

14. Vychádzajúc z predloženej písomnej dokumentácie žalovaného po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel krajský súd k záveru, že list žalovaného č. 45489/2012 154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012 adresovaný žalobcovi nespĺňa atribúty rozhodnutia, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti žalobcu, alebo ktorým môžu byť jeho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti priamo dotknuté. Predmetným listom žalovaný opätovne oznámil, že jeho žiadosť o sprístupnenie informácií bola na základe § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. postúpená na Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, do ktorého vecnej pôsobnosti a kompetencie jeho požadované otázky patria, keďže informácie požadované žalobcom, nepatria do vecnej pôsobnosti žalovaného, ktorý ich nemá ani k dispozícii. Zo strany žalovaného sa nejednalo ani o nesprístupnenie informácie (podľa § 18 ods. 2) a ani o odloženie žiadosti žalobcu, ale išlo o postúpenie žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii (§ 15 ods. 1).

15. Záverom krajský súd poznamenal, že konanie v správnom súdnictve v zmysle Správneho súdneho poriadku je konaním limitovaným predmetom, pričom žalobca sa v posudzovanej veci domáhal zrušenia neexistujúceho rozhodnutia žalovaného, tzv. „predpokladaného rozhodnutia“ a tiež opatrenia žalovaného, ktorým nie sú a ani nemôžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté. Vzhľadom na vedené krajský súd konanie o preskúmanie zákonnosti predpokladaného rozhodnutia ministra práce sociálnych vecí a rodiny SR a rozhodnutia žalovaného č. 45489/2012

154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012 zastavil.

16. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 440 ods. 1 písm. f), g) a i) S.s.p. kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti popísal priebeh administratívneho konania predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia ako i právne závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.5Sž/3/2014 zo dňa 9.9.2015, ktorým rozhodol o odvolaní žalobcu (sťažovateľa) proti skôr vydanému uzneseniu krajského súdu č.k.1S/2529/2012-34 zo dňa 5.12.2013 tak, že odvolanie v časti výroku I. uznesenia krajského súdu o nečinnosti odmietol a vo výroku II. a III. o zastavení konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ mal za to, že vzhľadom na názor vyslovený v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí mal zaoberať skutkovo vecou a to, či bolo dôvodné, aby žalovaný žiadosť sťažovateľa postúpil na vybavenie Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky. G. totiž nijako nezdôvodnil, z akého dôvodu mala byť vec postúpená práve tomuto ministerstvu. Ako uviedol najvyšší súd, krajský súd mal za týmto účelom vykonať dopyt na Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, či bola týmto ministerstvom žiadosť sťažovateľa vybavená a s akým výsledkom. Následne podľa toho, či bola žiadosť sťažovateľa vybavená, alebo nie, pokračovať v tomto konaní. Bez toho, aby mal krajský súd vedomosť o výsledku konania postúpeného žalovaným, nemohol rozhodnúť v tomto konaní.

17. Podľa názoru sťažovateľa sa síce krajský súd v tomto konaní už vecou viac skutkovo zaoberal, ale z jeho zistení vyplynulo, že ani Ministerstvo školstva, vedy výskumu a športu SR nevybavilo kladne žiadosť sťažovateľa, a teda krajský súd v tomto prípade konal v rozpore s pokynmi najvyššieho súdu, pretože sa v rozhodnutí vôbec nevyjadril k tomu, prečo Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR nevyhovelo žiadosti sťažovateľa. Pokiaľ Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR žiadosti nevyhovelo, je možné, že žalovaný pochybil, keď tvrdil, že predmetné informácie má k dispozícii Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR. Z uvedeného minimálne vyplýva to, že rozhodnutie je naďalej postihnuté závažnou vadou, a teda nemôže byť považované za správne. Sťažovateľ mal za to, že týmto konaním (nepreverením dôvodov, pre ktoré nevyhovelo Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR) krajský súd nerespektoval záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR, čím mohlo dôjsť k naplneniu dôvodu na kasačnú sťažnosť v zmysle § 440 ods. 1 písm. i) S.s.p.. Rovnako mal za to, že vyššie uvedené skutočnosti preukazujú to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.. Postupom krajského súdu opätovne došlo k závažnému pochybeniu, ktorým došlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, garantované ako právo na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

18. Sťažovateľ mal za to, že nenastali podmienky pre postúpenie žiadosti, keďže žalovaný požadované informácie mal alebo musel mať k dispozícii. Krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že list žalovaného č. 45489/2012 154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012 nie je rozhodnutím, pričom podľa sťažovateľa uvedený list je z hľadiska vecného obsahu rozhodnutím, ktorým nebolo vyhovené rozkladu žalobcu. Napadnuté rozhodnutie je naďalej nejasné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, pričom podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (napr. sp.zn.4Cdo/171/2005 zo dňa 27.4.2006) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Čo sa týka argumentov žalovaného, že informáciami nedisponuje, a preto žiadosť sťažovateľa postúpil, sťažovateľ opätovne poukázal na právny názor vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Prahe sp.zn.44Ca/179/2002 zo dňa 3.12.2002, v zmysle ktorého „pokiaľ úrad zistí, že nemá informáciu, ktorú podľa svojich povinností stanovených právnymi predpismi má mať, je povinný ju okamžite doplniť a poskytnúť“. Z uvedeného dôvodu aj keby žalovaný informáciu nemal, jednoznačne ju mal mať, a teda namiesto postúpenia veci na iný orgán ju mal okamžite doplniť a poskytnúť sťažovateľovi, čo sa však neudialo. Záverom zdôraznil, že je nepochybné že žalovaný nebol oprávnený žiadosť sťažovateľa postúpiť, pretože mal sa vecou riadne zaoberať a vybaviť ju. Toto tvrdenie preukazuje okrem iného aj to, že Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR veci žiadosti sťažovateľa nevyhovelo.

19. G. sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom uznesení. Konkrétne poukázal na bod 43 napadnutého uznesenia, v zmysle ktorého požadované informácie jednoznačne spadajú do pôsobnosti ministerstva školstva, pretože sa týkajú právnych predpisov SR upravujúcich vysokoškolské štúdium vo vzťahu k ukončeniu vysokoškolského štúdia druhého stupňa v SR, ak bolo vysokoškolské štúdium absolvované v krajinách EÚ/mimo EÚ a z toho pohľadu aj ktorým dňom je takéto štúdium ukončené, ďalej k možnosti vzdania sa dosiahnutého úplného vysokoškolského vzdelania v krajinách EÚ/mimo EÚ, ktoré bolo uznané za rovnocenné s vysokou školou v SR alebo právnemu vplyvu vzdelania dosiahnutého úplným vysokoškolským vzdelaním na posudzovanie získaného vysokoškolského vzdelania druhého stupňa. G. sa taktiež stotožnil s názorom krajského súdu vyjadreným v bode 44 uznesenia, kde uviedol, že do vecnej pôsobnosti ministerstva školstva spadá rozhodnúť o skutočnostiach uvedených v žiadosti sťažovateľa, a že žalovaný taktiež na účely sociálneho poistenia musí rešpektovať právne predpisy upravujúce vysokoškolské štúdium. G. poukázal i na to, že sťažovateľ doteraz žiadnym spôsobom nepreukázal, že v čase postúpenia jeho žiadosti žalovaný žiadanými informáciami disponoval, resp. disponuje (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.3Sž/7/2011). Zdôraznil, že zo strany žalovaného sa nejednalo o neposkytnutie informácie, nevydanie rozhodnutia, či nesprístupnenie informácie podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., na základe ktorého by sa uplatnila fikcia vydania rozhodnutia, ktorým žalovaný odmietol poskytnúť informáciu. Ďalej uviedol, že ministerstvo školstva tiež považovalo žiadosť sťažovateľa podľa obsahu ako žiadosť o poskytnutie právneho stanoviska, resp. právnych služieb, preto žiadosť sťažovateľa zamietlo, rovnako tak i jeho rozklad. Krajský súd dal v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č.k.1S/5/2013 žalovanému ministerstvu školstva za pravdu, pričom tento rozsudok Najvyšší súd SR rozsudkom sp.zn.10Sž/7/2016 zo dňa 23.8.2017 potvrdil. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby Najvyšší súd SR kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedených v kasačnej sťažnosti sťažovateľa (§ 453 ods. 1 a 2 S.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 S.s.p. a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

21. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bolo uznesenie krajského súdu č.k.1S/2529/2012-82 zo dňa 21.9.2017, ktorým podľa § 97 v spojení s § 99 písm. b) S.s.p. zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti predpokladaného rozhodnutia ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a rozhodnutia - oznámenia žalovaného č. 45489/2012 154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012, ktoré bolo vydané v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa zo dňa 5.9.2012, ktorou žiadal o poskytnutie informácií uvedených v bode 2 tohto uznesenia.

22. Úlohou kasačného súdu bolo predovšetkým posúdiť správnosť záverov krajského súdu vo vzťahu k otázke, či v danom prípade došlo k vydaniu predpokladaného - fiktívneho rozhodnutia žalovaným z dôvodu, že tento v zákonnej lehote nevybavil žiadosť o poskytnutie informácií sťažovateľa zákonným spôsobom, resp. či postúpenie tejto žiadosti bolo v rozpore s ust. § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. z dôvodu, že žalovaný žiadané informácie musel mať zo zákona k dispozícii. Rovnako bolo potrebné vyhodnotiť i právny názor krajského súdu, ktorý konštatoval, že list žalovaného č. 45489/2012 154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012 nemožno považovať za rozhodnutie, ktorým by mohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti sťažovateľa priamo dotknuté.

23. Podľa § 2 ods. 1 S.s.p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) S.s.p., administratívnym konaním sa rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov.

25. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) S.s.p., rozhodnutím orgánu verejnej správy sa rozumie správny akt

vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

26. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) S.s.p., opatrením orgánu verejnej správy sa rozumie správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.

27. Podľa § 6 ods. 1 S.s.p., správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

29. Podľa čl. 154 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

30. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

31. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., ak povinná osoba, ku ktorej žiadosť smeruje, nemá požadované informácie k dispozícii a ak má vedomosť o tom, kde možno požadovanú informáciu získať, postúpi žiadosť do piatich dní odo dňa doručenia žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii, inak žiadosť odmietne rozhodnutím (§ 18).

32. Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., postúpenie žiadosti povinná osoba bezodkladne oznámi žiadateľovi.

33. Podľa § 15 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., lehota na vybavenie žiadosti začína plynúť znovu dňom, keď povinná osoba dostala postúpenú žiadosť.

34. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

35. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie, či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Za deň doručenia rozhodnutia sa v tomto prípade považuje tretí deň od uplynutia lehoty na vybavenie žiadosti (§ 17).

36. Kasačný súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že sťažovateľ žiadosťou doručенou žalovanému dňa 5.9.2012 žiadal o poskytnutie informácií v znení uvedenom v bode 2. tohto uznesenia.

37. G. žiadosť sťažovateľa o poskytnutie vyššie uvedených informácií listom č. 38909/2012 154/2012-II/1 Inf zo dňa 7.9.2012 postupom podľa § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. z dôvodu vecnej príslušnosti postúpil na vybavenie Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo školstva“). G. túto skutočnosť t.j. postúpenie žiadosti ministerstvu školstva oznámil sťažovateľovi listom č. 38909/2012 154/2012-II/1 inf zo dňa 7.9.2012 doručeným mu dňa 11.9.2012.

38. Sťažovateľ sa podaním (označeným ako rozklad proti predpokladanému rozhodnutiu) doručeným

žalovanému dňa 5.10.2012 domnievajúc sa, že došlo k vydaniu (fiktívneho) rozhodnutia domáhal, aby toto (predpokladané/fiktívne) rozhodnutie zrušil a jeho žiadosti o poskytnutie informácií vyhovel, resp. aby vec vrátil správne orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie. Argumentoval tým, že časť z jeho žiadosti patrí aj do oblasti, ktorá je podľa zákona č. 575/2001 Z.z. vo výlučnej pôsobnosti žalovaného. G. tak ako povinná osoba nebol oprávnený postúpiť jeho žiadosť, keďže minimálne časť požadovaných informácií musí mať v zmysle zákona č. 575/2001 Z.z. k dispozícii a to minimálne vo forme pamäťovej stopy jeho personálneho substrátu. Sťažovateľ mal za to, že žalovaný vec nesprávne vecne a právne posúdil tak, že vydal predpokladané rozhodnutie, ktorým podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. rozhodol o neprístupnení žiadaných informácií.

39. G. reagujúc na „rozklad“ sťažovateľa listom č. 45489/2012 154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012 sťažovateľovi oznámil, že na účely sociálneho poistenia sa rešpektujú právne predpisy upravujúce vysokoškolské štúdium a aj rozhodnutia príslušných orgánov otom, ktoré štúdium absolvované mimo Slovenskej republiky sa považuje za rovnocenné štúdium absolvované v Slovenskej republike a keďže sťažovateľom požadované informácie žalovaný nemá k dispozícii, ale má vedomosť, že týmito informáciami disponuje ministerstvo školstva, bola žiadosť sťažovateľa dňa 7.9.2012 postúpená tomuto ministerstvu. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného nešlo o neprístupnenie informácie podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., ale išlo o postúpenie žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii (§ 15 ods. 1) a žiadosť sťažovateľa nebola ani odložená, žalovaný rozhodnutie v predmetnej veci nevydal. Preto nie je možné jeho podanie zo dňa 5.1.2012 považovať za rozklad proti predpokladanému rozhodnutiu.

40. Kasačný súd poukazuje na to, že jedným zo zákonom predpokladaných a upravených spôsobov vybavenia žiadosti o poskytnutie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z. je aj postúpenie žiadosti v zmysle § 15 ods. 1. Inštitút postúpenia žiadosti o sprístupnenie informácie má napomáhať žiadateľovi k rýchlemu vybaveniu jeho žiadosti, ak adresoval žiadosť na povinnú osobu, ktorá požadované informácie nemá k dispozícii. Je potrebné zdôrazniť, že inštitút postúpenia veci sa nesmie stať nástrojom, ktorým by sa povinná osoba zbavila svojej povinnosti postúpením žiadosti, resp. úmyselným odstraňovaním informácií zo svojej sféry. Ak povinná osoba, na ktorú sa obrátil žiadateľ o sprístupnenie informácie, vie o inej povinnej osobe, ktorá požadovanými informáciami disponuje, je povinná príslušnej povinnej osobe žiadosť postúpiť a upovedomiť o tom žiadateľa. Cieľom takejto oznamovacej povinnosti povinnej osoby je ochrana právnej istoty žiadateľa, t.j. aby žiadateľ vedel, kde sa jeho žiadosť nachádza, kto ju vybavuje a na koho sa má obrátiť s prípadným podaním opravného prostriedku, ak by jeho žiadosť ostala nevybavená. Oznámenie o postúpení žiadosti informuje žiadateľa o tom, kedy uplynie lehota na vybavenie jeho žiadosti. Bez oznámenia žiadateľ nemá faktickú vedomosť o stave konania. Nevie, či sa má odvolať proti fiktívnemu rozhodnutiu alebo nie. Naopak, ak zistí postúpenie žiadosti, vie na koho sa obracať s ohľadom na jej vybavenie. Pokiaľ ide o vzťah medzi ustanovením 15 ods. 1 (upravujúcim postúpenie žiadosti) a § 18 ods. 3 (upravujúcim inštitút tzv. fiktívneho rozhodnutia) zákona č. 211/2000 Z.z. kasačný súd uvádza, že postúpenie žiadosti je jedným zo zákonom predpokladaných spôsobov vybavenia žiadosti o poskytnutie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z. a uplatnenie tohto procesného postupu povinnou osobou pri zachovaní s tým spojených zákonných podmienok (oznamovacia povinnosť, zachovanie lehôt) nemožno považovať za stav, s ktorým by zákonodarcia mienil spájať i zákonnú konštrukciu vydania fiktívneho rozhodnutia v zmysle § 18 ods. 3, keďže účelom zavedenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia bolo poskytnúť ochranu pred nečinnosťou povinnej osoby tomu, kto sa na ňu obrátil so žiadosťou za účelom sprístupnenia informácie (vzhľadom na postup podľa § 15 ods.1 nejde o tento prípad).

41. Podľa názoru kasačného súdu v predmetnej veci nebolo možné postup žalovaného t.j. postúpenie žiadosti v zmysle § 15 ods. 1 považovať za prípad, na ktorý sa vzťahuje režim v zmysle § 18 ods. 2, nakoľko nedošlo k vydaniu rozhodnutia o odmietnutí sprístupnenia informácie, keď táto žiadosť nebola ani odložená a teda nedošlo ani k vydaniu tzv. fiktívneho rozhodnutia v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa v konaní pred krajským súdom domáhal súdnej ochrany bez tohto, aby bola splnená základná procesná podmienka konania t.j. existencia spôsobilého predmetu súdneho prieskumu.

42. Sťažovateľ sa v konaní pred krajským súdom domáhal i preskúmania zákonnosti odpovede t.j. listu žalovaného č. 45489/2012 154/2012-II/1inf zo dňa 17.10.2012, ktorým (ako reakcia k „rozkladu“) sťažovateľovi oznámil, že jeho žiadosť o sprístupnenie informácií bola s poukazom na § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. postúpená ministerstvu školstva, do ktorého vecnej pôsobnosti a kompetencie jeho požadované otázky patria, keďže informácie požadované žalobcom, nepatria do vecnej pôsobnosti žalovaného, ktorý ich nemá ani k dispozícii. Kasačný súd nepopiera, že predmetom súdneho prieskumu môžu byť aj rozhodnutia, ktoré nemajú formálne náležitosti, keďže nie je rozhodujúce, ako správny orgán svoj akt označil, alebo či vec vybavil neformálnym predpisom v domnienke, že nie je jeho povinnosťou vydať rozhodnutie v určitej procesnej forme. V danom prípade je taktiež pravdou, že sťažovateľ nemal možnosť voči oznámeniu o postúpení žiadosti podať opravný prostriedok v zmysle § 19 zákona č. 211/2000 Z.z. a preto by do úvahy prichádzal i možný prieskum tohto oznámenia v správnom súdnictve. Pri skúmaní tejto otázky berúc na zreteľ predovšetkým skutočnosť, či takéto oznámenie je spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv sťažovateľa a poukazujúc na procesnú povahu inštitútu postúpenia žiadosti a informačný charakter tohto oznámenia, však kasačný súd zastáva názor, že v predmetnom oznámení nemožno identifikovať také prvky, ktoré by nasvedčovali možnému autoritatívnemu zásahu do právnej sféry sťažovateľa, keď žalovaný len ozrejml dôvody postúpenia jeho žiadosti už v skôr vydanom oznámení o postúpení tejto žiadosti zo dňa 7.9.2012. Sťažovateľ ani v podanej správnej žalobe ani v kasačnej sťažnosti pritom neuviedol, čím konkrétne predmetné oznámenie žalovaného spôsobilo vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu a ako mohli byť jeho práva priamo dotknuté.

43. V nadväznosti na vyššie uvedené kasačný súd považoval za podstatné poukázať na to, že obsahom spisového materiálu je okrem iného aj list ministerstva školstva č. 2017-9094/25293:2-59AA zo dňa 1.6.2017 z ktorého vyplýva, že o žiadosti sťažovateľa o poskytnutie informácie zo dňa 5.9.2012, ktorá mu bola postúpená dňa 10.9.2012, rozhodlo Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR rozhodnutím č. 764-1/2012-PKV zo dňa 19.9.2012 tak, že odmietlo poskytnúť informácie požadované sťažovateľom. Dôvodom vydania odmietajúceho rozhodnutia pritom nebol nedostatok kompetencie povinnej osoby, ale skutočnosť, že požadované informácie nemá k dispozícii, musela by tak tieto pre sťažovateľa (podľa ním stanovených vlastností) žiadané informácie, ktoré sa v ich originálnej podobe a v jeho dokumentácii nenachádzajú, vytvoriť, zhromaždiť a vyhľadávať, pričom takáto povinnosť jej zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplyva. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ rozklad, o ktorom rozhodol minister školstva rozhodnutím č. 2012-18322/69934:1-Sekr. zo dňa 6.11.2012, tak, že rozklad zamietol a potvrdil rozhodnutie ministerstva školstva č. 764-1/2012-PKV zo dňa 19.9.2012.

44. Sťažovateľ sa podaním správnej žaloby domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva školstva č. 2012-18322/69934:1-Sekr. zo dňa 6.11.2012 v spojení s rozhodnutím ministerstva školstva č. 764-1/2012-PKV zo dňa 19.9.2012 na krajskom súde v konaní vedenom pod sp.zn.1S/5/2013. Krajský súd rozsudkom č.k.1S/5/2013-55 zo dňa 19.5.2016 žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedený rozsudok krajského súdu rozsudkom sp.zn.10SŽi/7/2016 zo dňa 23.8.2017 potvrdil.

45. Z vyššie uvedeného možno podľa názoru kasačného súdu bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť záver o dôvodnosti postupu žalovaného, ktorý podľa § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. postúpil žiadosť sťažovateľa vecne príslušnému ministerstvu školstva, keďže o tejto žiadosti ako celku bolo rozhodnuté (aj keď inou povinnou osobou). Uvedený postup správnych orgánov bol navyše preskúmaný tak v konaní pred krajským súdom i najvyšším súdom, pričom predmetné rozhodnutia neboli ako nezákonné zrušené. Za tohto stavu preto podľa názoru kasačného súdu nemožno vyhodnotiť postup žalovaného či už vo vzťahu k (sťažovateľom domnelému) vydaniu fiktívneho rozhodnutia ani k oznámeniu žalovaného o postúpení žiadosti ako taký, ktorý by nezákonne zasiahol do subjektívnych práv sťažovateľa.

46. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku,

riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde v dôsledku čoho krajský súd správne právne posúdil predmetnú vec a neporušil práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

47. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.).

48. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e príпустný opravný prostriedok.